

Voor Herman Aalbers

Uitgever: Celtica Publishing Romance, Capelle aan den IJssel
Druk: CPI Wöhrmann Print Service, Zutphen

Omslagontwerp: Ronald Helmstrijd
Omslagfoto Schiphol: J. v.d. Wolf
Omslagfoto Kabul: Saniphoto

Eerste druk: 2014

ISBN: 978-94-91300-23-3

Deze editie © door Rolf Österberg

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enig andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Alle karakters en gebeurtenissen in deze publicatie, anders dan die in het algemeen publiekelijk zijn bekend, zijn gefingeerd en enige overeenkomst met bestaande of overleden personen, berust op pure toevalligheid.

DE

AL-QAEDA-

CONNECTIE

DEEL 1

Rolf Österberg

Proloog

New Brunswick

‘Prettige vlucht!’

James Kapinsky steekt zijn duim omhoog en schuift het raampje van de Cessna 182 dicht.

‘Flaps 10 graden’, zegt zijn vrouw April die de checklist voorleest.

‘Check, 10 graden’, herhaalt de piloot en stelt de flaps in.

Nadat de routine is afgerond, bergt April de checklist op in een zijvak van de deur en kijkt achterom.

‘Jocelyn heb je je riem goed vastgemaakt?’

Haar zesjarig dochtertje doet haar beide handjes opzij en lacht.

‘Kijk maar! Hoe lang gaan we vliegen, paps?’

‘Een uurtje. Je kunt straks vanuit de lucht je school zien.’

Hij stuurt het vliegtuigje naar het begin van de startbaan en stelt er zich recht voor op.

‘Toren, November 27770 gereed om te vertrekken.’

‘November 27770, je hebt toestemming. Prettige vlucht en tot over een uur.’

‘Dank je, Charly.’

James hangt de microfoon terug op de haak. Hij duwt het gashendel helemaal naar voren en het vliegtuigje zet zich in beweging.

Genève

Jacques Fontaine neemt de koelbox aan, zet hem in de speedkruiser en helpt daarna zijn zoontje Olivier. Die stapt voorzichtig van de kade op de rand van de boot. Jacques’ vrouw Christine geeft haar echtgenoot een mand met eten die hij naast de koelbox zet. Nadat ze de trossen heeft losgegooid, geeft hij haar een hand.

‘Olivier, je zwemvest.’

Christine duwt het fel oranje vest over het hoofd van haar achtjarige zoontje en maakt het vast. Daarna doet ze er ook een om. Ze houdt een reddingsvest omhoog en vraagt: ‘Jacques?’

‘Straks, het hindert me bij het manoeuvreren’, zegt hij. ‘Laten we naar het eilandje varen waar we de vorige week zijn geweest. Misschien is het er vandaag druk, omdat het zulk stralend weer is. Maar dan zijn er vast ook veel kinderen en dat is leuk voor Olivier.’

‘Goed idee’, beaamt zijn vrouw en geeft hem een kus. ‘Je vaart toch niet te hard, lieverd?’

‘Nee, hoor. Dat doe ik als ik alleen ben en dan vertel ik het je niet.’ Hij drukt haar met een plagerige grijns tegen zich aan. ‘Zullen we dan maar?’

Chamonix

‘Hoe lang nog?’

‘Nog twee uurtjes en dan zijn we in het hotel. Wil je eerst wat slapen of gelijk gaan skiën?’

Yolanda van Oudenhalle draait zich om en strijkt haar tien jaar oude dochtertje Britt door haar blonde krullen.

‘Ik denk dat het beter is dat we allemaal even gaan slapen’, zegt haar man Jan die achter het stuur van de BMW zit.

Hij knipoogt tegen zijn vrouw en legt zijn hand op haar bovenbeen.

‘Ik wil gaan skiën’, roept Britt. ‘Ik heb helemaal geen slaap.’

‘Ik ook niet’, zegt Yolanda en trekt haar echtgenoot plagerig aan zijn oorlelletje. ‘Maar papa mag toch wel alleen gaan slapen?’

‘Ja, hoor’, antwoordt Britt direct. ‘Gaan wij dan skiën, mama?’

‘Wij gaan skiën en papa gaat lekker slapen. Of niet, lieverd?’

‘Vrouwen’, broemt haar echtgenoot en zet de verwarming van de auto iets lager.

Ach, skiën is zo slecht nog niet en wat in het vat zit, verzuurt niet. Hij mindert snelheid en stuurt de BMW naar links. Even later is hij de vrachtwagen voorbij en verlaat hij de snelweg, richting Chamonix.

Hoofdstuk 1

Amsterdam

Fahjeed Rashwan stapt uit de trein die hem van Londen via Parijs naar Amsterdam heeft gebracht. In het station oriënteert hij zich en loopt naar buiten om een taxi te nemen die hem naar het Sheraton Schiphol hotel zal brengen. Tevreden gaat hij op de achterbank zitten. Hij sluit zijn ogen en laat zijn gedachten afdwalen naar de ontmoeting die hij een jaar geleden had in een grot in Noord-Afghanistan.

Het is bitter koud en de bijtende wind is vermengd met wat sneeuw. Daar is in de door enkele lampen verlichte grot niets van te merken. Het is er behaaglijk warm en alleen het zwakke geronk van een aggregaat dringt er door. In de ruimte bevindt zich een klein bureau, een tafel en een paar stoelen. Bij de ingang staat een man die zijn gelaat met een brede shawl heeft bedekt. In zijn hand houdt hij een kalasjnikov, een automatisch geweer van Russische makelij. De vijf mannen begroeten elkaar zwijgend en gaan op een tapijt zitten. Een jonge Afghaan brengt koffie, thee en zwarte olijven op een schoteltje met olijfolie en wat hard, dun brood met geitenkaas. Er wordt weinig gesproken, maar wat ze zeggen, verstaat Fahjeed niet aangezien hij het Pashtun niet machtig is.

Hij breekt een stuk van het ronde, platte brood, doopt het in de olijfolie en pakt wat kaas. Een week geleden is hij uit Engeland in Saoedi-Arabië aangekomen en van Riyad met een paspoort op naam van Imad Wahbi naar Pakistan gevlogen. In Peshawar is hij opgehaald en naar de Afghaans-Pakistaanse grens gebracht. Twee personen hebben hem vanmorgen te voet naar deze plaats begeleid. Of hij zich nu in Pakistan of Afghanistan bevindt, daar is hij niet zeker van.

Zonder aandacht te trekken neemt hij de aanwezigen op. Hij herkent Mohamed Musa Khadem. Een paar jaar geleden heeft hij hem in een Al-Qaeda trainingskamp ontmoet en nu leidt die de operaties in het noorden van Pakistan. Fahjeed wil hem toeknikken, maar hij beheerst zich als hij de koude blik van de Afghaan ziet. Hij beseft dat hij

niet een van hen is. De mannen in de grot waren de vertrouwelingen van Osama bin Laden, de grote leider die door de Amerikanen zo lafhartig is vermoord. Osama is door Ayman al-Zawahiri opgevolgd. Eigenlijk was dat al ruim een jaar voor de moordaanslag door de satanskinderen gebeurd. Osama kon, om gezondheidsredenen, niet langer in de grotten van Waziristan overleven. Het risico geliquideerd te worden, dat hij liep door zich in Pakistan te vestigen, was hem bekend.

Fahjeed kijkt naar de grond en herhaalt in gedachten wat hij wil gaan zeggen. Hij heeft niet gerekend op de aanwezigheid van de Afghanen, maar ziet hen slechts als een extra hindernis die hij moet nemen. Heel even sluit hij zijn ogen en prevelt een gebed. Als hij zijn ogen weer opent en een beweging bij de ingang ziet, schrikt hij en gaat rechtop zitten.

Twee bewapende Afghanen kijken vluchtig rond en verdwijnen. Een paar minuten later hoort hij geroezemoes en komen er vier personen binnen die hij direct herkent. Ayman al-Zawahiri loopt voorop, op de voet gevolgd door Naim Nasser. Als derde komt Abdelkarim Hussein Mohamed al-Nasser, de militaire leider van Al Qaeda, de grot binnen en als laatste Ahmed Abdi aw-Mohamed die hij zich vaag van een eerdere ontmoeting herinnert en die nu vooral in Somalië opereert.

Fahjeed en de anderen staan op en begroeten de Al-Qaedaofficieren op traditionele wijze, met een kus op beide wangen. Daarna gaat iedereen zitten.

Ik moet kalm blijven, mijn emoties onder controle houden. Ik dank Allah dat ik mijn plannen hier mag ontvouwen. Wat een eer.

‘Allah is groot. Ik begroet u allen hartelijk’, begint Al-Zawahiri in het Arabisch.

Hij gaat op de grond zitten en leunt tegen een tapijt dat betere tijden heeft gekend. De rode, geometrische figuren hebben hun helderheid verloren. Aan de punten en in het midden zitten spijkers. Het wordt nu als wandkleed gebruikt en geeft wat bescherming tegen de koude, harde rotswand van de grot.

Al-Zawahiri houdt een verhandeling over de vorderingen in Irak en Afghanistan. Een van de Afghanen onderbreekt hem en legt uit dat er geen gebrek is aan martelaren, vrijwilligers die zichzelf met springstof behangen en zich zo mogelijk te midden van de vijanden van de islam

opblazen, maar dat het moeilijk is hen van hoogwaardige explosieven te voorzien. Hij vraagt om modernere berm bommen en nachtzicht-apparatuur. Abdelkarim Hussein knikt en zegt dat er van de buurlanden materiaal onderweg is. Dan begint Ayman aan een lange monoloog over de verderfelijke invloed die de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en andere westerse landen op de islam hebben. Hij gaat uitgebreid in op de politieke toestand in de verschillende landen.

‘In Syrië moeten we de salafisten zoveel mogelijk steunen. Ook in andere landen waar het oproer kraait, zullen de salafisten uiteindelijk een overwinning boeken, of tenminste een grote invloed op de politiek gaan uitoefenen. Wij hoeven daar heel weinig aan toe te voegen. Hun en ons uiteindelijke doel, de wereldwijde invoering van de sharia, komt met rasse schreden naderbij. In veel landen in Afrika is de islam aan een opmars begonnen. Wij moeten ons concentreren op het verjagen van de ongelovigen uit Afghanistan terwijl ook Irak en vooral Pakistan in onze belangstelling moeten blijven.’ Hij pauzeert even en kijkt de kring onderzoekend rond. De Afghanen knikken bedachtzaam. Ineens wendt hij zich tot Fahjeed. ‘De ontwikkelingen in Afghanistan en Irak zijn slechts een facet van onze strijd. Wij dienen ons op een veel groter treffen met de ongelovigen voor te bereiden. Fahjeed is bij ons om zijn visie, die door mij wordt gedragen, uit te leggen.’

Vanuit zijn ooghoeken ziet Fahjeed dat Ayman en Ahmed Abdi hem bemoedigend toeknikken

‘Kun je zeggen wie je bent?’ vraagt een van de Afghanen in het Arabisch.

‘Mijn naam is Fahjeed Rashwan, Saoedi van geboorte. Op zeventienjarige leeftijd ben ik met mijn ouders naar Engeland verhuisd, ik ben nu een genaturaliseerde Brit. Mijn ouders zijn moslim en ongeveer tien jaar geleden naar Saoedi-Arabië teruggekeerd. Ik ben in Engeland gebleven en heb mij tot de Anglicaanse Kerk bekeerd, hoewel ik in mijn hart de Profeet, de vrede zij met hem, nooit heb verloochend. Als ik mij voor Al Qaeda in wil blijven zetten, is mijn zogenaamde bekering een klein offer. Ik reken op Allahs genade.’

Er volgt gemompel op zijn woorden. De afkeer van de aanwezigen ten opzichte van hem en zijn familie is duidelijk in hun ogen te lezen. Elk van hen is bereid zijn kop af te hakken, Al-Zawahiri hoeft zijn pink

maar te bewegen en hij zal vandaag nog bij Allah rekenschap voor zijn daden af moeten leggen.

Fahjeed slikt zijn vrees weg. Hij beseft dat de Afghanen niets van zijn offer begrijpen, maar hij kan niet meer terug en rekt op Ayman.

Die steekt bezwerend zijn hand op.

‘Fahjeed heeft bewezen dat hij een trouwe volgeling van de organisatie is. De uiterlijke bekering is in overleg met mij gedaan. Het gaat om het innerlijke, wat er in je hart leeft. Allah zal Fahjeed in zijn armen sluiten en het paradijs zal voor hem niet gesloten blijven. Ga door.’

De woorden van de Al-Qaedaleider geven Fahjeed moed. Hij ademt diep in en spreekt verder. ‘Ik ben afgestudeerd in belastingrecht en werk bij een grote bank in Londen. Ik ben getrouwd en heb drie dochters.’ Daar zwijgt hij, wetend wat er komen gaat.

‘Geen zonen?’ Een van Afghanen fronst zijn wenkbrauwen. ‘Waarom neem je geen andere vrouw?’

‘Is je vrouw wel moslim en leven je dochters volgens de richtlijnen van de Koran?’ vraagt een ander.

Opnieuw komt Ayman tussenbeide. ‘Fahjeed is nu al een martelaar. Hij heeft alles voor onze zaak over. Wie van jullie kan een dergelijk offer brengen?’ Het wordt een ogenblik stil. Al-Zawahiri vervolgt: ‘Ik zal in mijn gebeden aan je denken en je naam noemen. Wil je ons je idee uitleggen, Fahjeed?’

Fahjeed schraapt zijn keel en steekt van wal. Als hij een uur later is uitgesproken, waarbij hij niet één keer is onderbroken, kijken sommigen hem met onverholen bewondering aan. Bij anderen is twijfel en zelfs afschuw van het gezicht te lezen.

‘Allah zij ons genadig’, mompelt een Afghaan uiteindelijk en veegt het zweet van zijn voorhoofd. ‘Is er geen andere weg, geen ander doel?’

‘Wij zullen het paradijs nooit betreden’, meent een ander bezorgd.

Ayman al-Zawahiri neemt het woord. Zijn stem is rustig en druppelt als een verwaaide, frisse lenteregen op Fahjeed neer. Zijn lichaam neemt elk woord op, absorbeert en koestert de betekenis die balsem is voor zijn ziel. De wereld moest zich diep schamen dat zij Osama’s gedachtegoed, nu door Ayman verwoordt, niet waardeert. Het zal hen

nooit worden vergeven en de rekening zal hoog zijn. Daar zal hij persoonlijk aan meewerken als hem dat wordt toegestaan.

‘Allen die ons volgen, kunnen zeker zijn van Allahs barmhartigheid, van Zijn genade. Wij zullen het paradijs betreden. Het plan heeft een kans van slagen en wordt door mij financieel ondersteund. Wij moeten strijdbare jongeren rekruteren en ervoor zorgen dat de lont op het juiste moment wordt aangestoken. Fahjeeds plan is in alle opzichten geniaal. Ondertussen bereiden wij ons op het verslaan van de agressors voor, het herstellen van het Talibanbewind in Afghanistan en het ontketenen van een wereldwijde oproer van alle moslims. De overwinning in Irak en Afghanistan kan ons niet ontgaan. De politiek van de Amerikaanse president speelt ons daarbij in de kaart.’

Ayman staat op. Allen volgen zijn voorbeeld en nemen afscheid van hem.

Vanaf die dag staan de woorden van Ayman in Fahjeeds gedachten gegrift. Ze geven hem de kracht om geen moment uit zijn rol te vallen.

Ik zal me spoedig bij Ayman voegen en zijn gedachtegoed met alles wat ik in me heb, helpen verwezenlijken. Daarvoor moeten offers worden gebracht. Ik ben daartoe bereid. Ik zal voor Allah nooit mijn ogen neer hoeven te slaan en verheug me in Zijn genade. Allah is groot.

In het Sheraton Schiphol hotel schrijft Fahjeed zich in onder de naam Imad Wahbi, nationaliteit Jordaniër, zoals ook zijn paspoort aangeeft. Het document is een uitstekende vervalsing die het meest geavanceerd technologische onderzoek probleemloos doorstaat. Op zijn kamer aangekomen vraagt hij om een kop koffie en een flesje Perrier.

Sinds zijn ontmoeting met Al-Zawahiri is er veel gebeurd. Hij zet zich in het diepste geheim in voor de verspreiding van de islam zonder dat zijn gezin en vrienden ook maar de geringste argwaan koesteren. In zijn kennissenkring staat hij bekend als een trouwe volger van de Anglicaanse Kerk. Hij heeft zelfs zitting in een werkgroep genomen die problemen in gezinnen van trouwe parochianen probeert op te lossen.

Het idee waar hij lang over na heeft gedacht en dat hij tijdens de eerdere ontmoetingen met al-Zawahiri heeft uitgelegd, is in zijn uitvoering tot nu toe betrekkelijk simpel geweest. Hij heeft zich op een aantal landen geconcentreerd: Groot-Brittannië, Frankrijk, Duitsland, Nederland, Spanje en Italië. De Scandinavische landen heeft hij, al-

thans voorlopig, buiten beschouwing gelaten, omdat daar de nuchterheid het over het algemeen wint van emoties. Hij heeft zijn twijfels over de haalbaarheid van zijn ideeën in Nederland en Duitsland, maar hij ziet toch mogelijkheden om ook daar de sneeuwbal in beweging te brengen. De zuidelijke landen van Europa en vooral Engeland zullen door de grote concentratie van allochtone moslims meer resultaat opleveren.

Een simpel concept, denkt hij opnieuw, en legt zijn papieren opzij. Na gesprekken met verschillende imams, tijdens welke hij de zuiverheid van de islam en zijn geveinsde aversie tegen fundamentalisme naar voren heeft gebracht, gaat zijn boodschap erin als Gods woord in een anglicaanse ouderling. Nog geen halfjaar later heeft hij een lijst met jonge, autochtone moslims en na nog een bezoek aan de imams is de lijst nu compleet. Met opzet heeft hij ook vrouwen geselecteerd, hoewel hij van hen niets verwacht. Fahjeed beschouwt hen als een dekmantel voor zijn ware bedoelingen. Immers, welke goede moslim zal een vrouw, die door de Profeet, de vrede zij met hem, ondergeschikt aan de man is verklaard, naar voren brengen om de Koran te verspreiden? Ondenkbare. Hij heeft al moeite genoeg om in zijn huiselijke kring niet te laten merken hoe hij de rol van zijn vrouw en dochters ziet. Hij moet zich voortdurend beheersen om hen niet voor eens en altijd hun plaats te wijzen. Ayman al-Zawahiri heeft hem geprezen om zijn initiatief. Dat is voldoende.

Hij heeft zich ook vaak afgevraagd hoelang het duurt voordat de diverse geheime diensten van de verschillende landen achter zijn plannen komen. Niet lang, maar wat dan nog? Het woord 'radicaal' zal door niemand worden gebezigd, er zal zelfs bewust afstand van worden genomen. Zorg voor een goede voedingsbodem en zaai royaal. Zorg dat het onkruid niet kan gedijen en verwijder de niet levensvatbare planten. Wat overblijft, is een sterk gewas. Dan komt de tweede stap, de genetische manipulatie. Verander langzaam maar zeker de voedingsstof waardoor de plant in de juiste vorm gaat groeien, een vorm die later niet meer terug is te draaien. Het oogsten is dan iets vanzelfsprekends.

Een goede beeldspraak. Fahjeed raakt er steeds meer van overtuigd dat het plan goede kans van slagen heeft. Toch breekt het zweet hem een ogenblik uit bij de gedachte dat het zou kunnen mislukken.

Resoluut duwt hij de onzekerheid van zich af. Allah is groot, Allah is met hem. Allah geeft hem de kracht om door te gaan en neemt zijn onzekerheid weg. Daarom is er voor twijfel geen plaats. Zijn ouders hebben hem op jeugdige leeftijd op indringende wijze met de islam kennis laten maken door hem twee middagen per week naar een madrassa te sturen. Deze scholen, geleid door religieuze leiders, hebben voor de vijanden van de islam een ongunstige klank, maar niets is minder waar. Hij leerde er hoe te bidden en de vijf pilaren van de islam te respecteren. Toch gelooft hij nu dat de madrassa's het woord van de Profeet, de vrede zij met hem, niet juist interpreteren. Natuurlijk staan de vijf pilaren, zoals die in de Koran worden genoemd, niet ter discussie. Er is maar één God, Allah, en Mohammed is zijn boodschapper. Zij die het zich kunnen veroorloven, moeten de armen aalmoezen geven. In welke cultuur vind je dat? In geen enkele. Daarnaast dient de moslim vijf maal per dag te bidden, eens in zijn leven een bedevaart naar de Kaaba in Mekka te maken en eens per jaar een maand te vasten. Maar er is een zesde pilaar, ook al is die nooit door Mohammed genoemd: de jihad, de heilige oorlog. Volgens sommige religieuze leiders is de jihad de innerlijke strijd van elke moslim tegen de wereldlijke verleiding waaraan hij of zij blootstaat. Dat is volgens de martelaar Osama niet juist. De jihad is de heilige oorlog tegen de ongelovigen die te vuur en te zwaard mogen worden bestreden. En daar staat hij, als goede moslim, helemaal achter.

Hij gaat op het kingsize bed zitten en pakt het dossier uit zijn tas. Voor de zoveelste keer neemt hij de resumés van de mannen en vrouwen door met wie hij morgen een ontmoeting heeft. Hij kijkt naar de foto's en prent de namen in zijn geheugen.

Fahjeed beschouwt de groep voor hem met vorsende blik. De mannen en vrouwen proberen zo neutraal mogelijk over te komen, maar hij ziet de nieuwsgierigheid in hun ogen. Als hij in staat is om die nieuwsgierigheid in honger om te zetten, is zijn missie geslaagd. Wolven, maar wel in smetteloos witte schaapskleren. Roofdieren die zich in hun prooi, de ongelovigen, vastbijten. Daar zijn zij op geselecteerd en dat moet hij hun subtiel duidelijk maken.

Nu komt het erop aan. Ik mag niet falen. Het is tijd om te oogsten.

Ze bevinden zich in een vergaderzaal van het Amstel hotel in Amsterdam. Niemand van hen overnacht hier. De twintig zijn in de loop van de middag in het hotel gearriveerd. Zij komen uit zes verschillende landen en kennen elkaar niet. Iedereen is tussen de dertig en vijfendertig jaar oud en tenminste tien jaar overtuigd moslim. Zij hebben zich allemaal bekeerd, niemand was bij geboorte een volgeling van de Profeet, de vrede zij met hem. Geen van hen is ooit met Justitie van zijn of haar land in aanraking gekomen en niemand heeft radicale ideeën. Allen hebben een goede baan en hebben nooit Pakistan, Afghanistan of een ander zogenaamd radicaal moslimland bezocht. Wel hebben zij de bedevaart naar Mekka ondernomen.

‘Welkom, hartelijk welkom. Mijn naam is Imad Wahbi voor degenen die mijn naam zijn vergeten.’ Hij glimlacht en knikt de aanwezigen bemoedigend toe. ‘Het heeft de Profeet, de vrede zij met hem, behaagd dat wij vandaag hier zijn. Ons wacht een enorme taak. Deze vergadering zal slechts enkele uren in beslag nemen; het zal de eerste en enige keer zijn dat we elkaar ontmoeten. Ik moet u vragen deze vergadering zo snel mogelijk te vergeten en geen namen, telefoonnummers of e-mailadressen uit te wisselen. Ik hoop dat dit in de toekomst wel mogelijk zal zijn.’

De aanwezigen knikken en kijken hem nieuwsgierig aan. Niemand vraagt iets of maakt een opmerking.

Het gaat goed. De sneeuwbal heeft zijn eerste rolling voltooid en is van de zwaar besneeuwde berg zijn tocht naar beneden begonnen. Allah, geef mij kracht om U te dienen!

‘Laat ik proberen zo kort en duidelijk mogelijk te zijn, maar sta mij toe om een en ander uit te leggen voordat ik tot het doel van deze vergadering kom. Ik heb mij als levensdoel gesteld onze religie vreedzaam te verbreiden. Ik reik u mijn hand om dit met mij te doen. Zie mij als een vertegenwoordiger van die moslims die leven zoals dit door de Profeet, de vrede zij met hem, is voorgeschreven. Veel landen hebben dit begrepen en dit heeft onder de zogenaamde westerse democratieën, met als grootste vijand de Verenigde Staten, tot onrust geleid. Ik spreek hier van vijand omdat de regering van die staat de moslims in eigen land, maar vooral daarbuiten, bestrijdt. Moet ik voorbeelden geven?’ Er ontstaat een zwak gemompel, maar niemand vraagt iets. Zijn woorden treffen doel en Fahjeed laat het als een zoet, maar tege-

lijkertijd scherp aroma in de lucht hangen. Rustig vervolgt hij zijn betoog terwijl hij allen vóór hem analyseert. Het nerveus knipperen van een ooglid, het onhoorbaar trommelen van een paar vingers op een tafel, het ongemakkelijk gaan verzitten, niets ontgaat hem. 'In Europa ligt dat anders. In sommige landen, zoals Frankrijk, bevinden zich veel moslims, maar de meesten van hen staan onderaan de maatschappelijke ladder. Hun invloed buiten hun eigen kring is niet groot.' Fahjeed haalt nog eens diep adem. De volgende verklaring is de kern van zijn betoog, zijn doelstelling. 'Als u met mij vindt dat de Koran de leidraad voor ons allen is, dan moeten wij de ongelovigen voor onze religie winnen, dat wil zeggen: bekeren. Daarom bent u hier.'

Er valt een stilte. Sommige mannen en vrouwen kijken hem verbaasd aan, anderen knikken instemmend.

De halve buit is binnen. Ik heb me op alle vragen voorbereid.

'Wat bedoelt u precies?' vraagt er één.

'Simpel. U heeft zich allen tot moslim bekeerd vanuit een andere, of geen, religie. Als u dat kunt, is dat voor anderen toch ook mogelijk?' Hij heeft iets harder gesproken, bijna beschuldigend.

Zijn ogen hebben voor een moment hun warme glans verloren en staren ijskoud naar de twijfelaar.

'Dat was persoonlijk', zegt de aangesprokene. 'Maar ik denk niet dat ik in staat ben anderen te bekeren. Ik heb daar nooit over nagedacht en eerlijk gezegd nooit geprobeerd. Bovendien heb ik daar ook geen tijd voor.'

De overigen knikken instemmend.

Fahjeed wist dat die opmerking zou worden gemaakt. Zijn stem is weer warm, innemend en vol begrip. Hij neemt een slokje water en spreidt zijn handen. Een argeloze voorbijganger zou hem voor een kapelaan kunnen houden. De terrorist is een kameleon.

'Vanaf nu maakt u tijd en ontvangt u honderdduizend Amerikaanse dollars om dit doel binnen drie jaar te verwezenlijken. Dat geld dient te worden gebruikt voor het organiseren van avonden voor vrienden, bekenden en geïnteresseerden in de islam. In het begin zullen de thema-avonden misschien niet goed worden bezocht, maar dat zal vanzelf veranderen. Het moet een sneeuwbaaleffect worden. Organiseer avonden en zorg dat de dis rijkelijk is gevuld. Vraag anderen dat op hun beurt ook te doen en steun hen, indien nodig, financieel. Geen

enkele imam zal weigeren om acte de présence te geven. Bestrijd de radicale elementen, laat hen niet toe! Bestrijd radicalisme met alle middelen! Veroordeel de sektarische wantoestanden in het Midden-Oosten, aarzel niet om elke terrorist ter discussie te stellen en verdedig hun acties niet. Predik tolerantie en laat altijd het goede van onze religie zien. Wees daarbij uzelf, een voorbeeld voor elke moslim. Laat uw echtgenotes een rol spelen. U kunt het!

Ik ben de vos die de passie preekt, maar daar komen de kippen veel te laat, of misschien zelfs nooit achter. Een moslimleger van devote gelovigen die in een handomdraai in een ziedende massa kan worden omgetoverd. Ook daar zal ik voor zorgen. Maar eerst het leger.

Fahjeed spreekt met vuur en overtuiging. Dat kost hem geen moeite. Hij speelt dit spel in Londen al jaren. De devotie druipt van zijn gezicht.

Het wordt stil. In hun ogen leest hij de twijfel. Sommigen schuifelen onrustig op hun stoel en anderen kijken weifelend naar elkaar.

‘Waarom heb je je tot de Profeet, de vrede zij met hem, gewend?’ vraagt Fahjeed aan een van de mannen die uit Spanje komt.

Hij kent het antwoord al en knikt de man die eigenaar is van een goed lopend softwarebedrijf, bemoedigend toe.

‘Een van mijn vrienden is moslim en door gesprekken met hem raakte ik in de Koran geïnteresseerd. Een jaar later heb ik mij bekeerd en weer een jaar later is mijn vrouw mij gevolgd. Geheel vrijwillig’, laat hij er gehaast op volgen.

Fahjeed weet dat allen ongeveer hetzelfde verhaal hebben.

‘Stel dat je anderen over je positieve ervaringen als moslim vertelt, is het dan mogelijk dat zij jouw voorbeeld volgen?’ Hij stelt de vraag langzaam, weloverwogen en indringend.

De man haalt aarzelend zijn schouders op.

‘Daar heb ik nooit bij stilgestaan. Ik denk van wel.’

‘Er bestaat een sterke interesse van jonge mensen in de Koran’, gaat Fahjeed zelfverzekerd verder. ‘Wij zien een groeiend aantal volgelingen, gevoed door de radicale, polariserende afwijzing van de islam door westerse leiders. Ik vraag u de interesse in onze religie aan te wakkeren.’

‘Wij zijn maar alleen’, werpt iemand op.

Een ander knikt instemmend.

De opmerking verrast de terrorist niet. Hij recht zijn rug. Zijn stem krijgt een autoritaire klank. Het wordt tijd dat de neuzen in dezelfde richting komen te staan.

‘U vertegenwoordigt diverse landen in Europa, met uitzondering van het voormalige Oostblok en Scandinavië, die er nog niet aan toe zijn. Van elk land is hier een aantal vertegenwoordigers aanwezig. Daarnaast zal elke imam uw initiatief met raad en daad steunen. Het is uw taak de sneeuwbal in beweging te zetten, hoe klein die nu ook mag zijn. U hebt het vertrouwen van vooraanstaande moslimleiders. Meer kan ik daar nu niet over zeggen. Ik wil nogmaals benadrukken dat wij allen tegen radicaliserende moslims zijn en tegen het terrorisme prediken.’ Fahjeed kijkt de groep vorschend rond. ‘Ieder van u die denkt dat deze taak boven zijn of haar vermogen ligt, kan nu vertrekken.’

Dit is een belangrijk moment. Stel dat de helft of meer opstaat? Dan is het project tot mislukken gedoemd. Hij rekent daar niet op. De mannen en vrouwen zijn met de grootst mogelijke zorg uit duizenden kandidaten geselecteerd. Allen zijn in hun ziel overtuigd moslim, allen zijn getrouwd en hun vrouwen en mannen hebben zich ook bekeerd.

Er ontstaat enige onrust onder de aanwezigen, maar niemand maakt aanstalten te vertrekken.

‘Ik dank u allen voor het vertrouwen. Sta mij toe u uit te leggen hoe ik u vanaf nu zal begeleiden.’

Beiroet

Zwijgend schudt Ahmad al-Masarweh de hand van de man die zich als Fahjeed voorstelt. Fahjeed maakt een gebaar en beiden nemen in de ruime, lichtbruine leren fauteuils plaats die de zitjes in de royale ontvangsthall van het luxueuze Mövenpick hotel in Beiroet vormen. Ahmad, die in Amman woont en praktiseert, is voor een symposium op de Amerikaanse universiteit in Beiroet uitgenodigd. Hij keert overmorgen naar Jordanië terug. Het telefoontje van de man die zich als Fahjeed Rashwan voorstelde en hem om een onderhoud vroeg, heeft hem nieuwsgierig gemaakt.

‘Koffie, neem ik aan?’

Ahmad knikt. Even later brengt de ober twee kleine kopjes sterke koffie en twee glaasjes water.

‘Ahmad al-Masarweh, briljant neurochirurg, gehuwd met Rana Hadder, twee zonen en twee dochters. Voedt zijn kinderen op zoals de Profet, de vrede zij met hem, dat in de Koran heeft neergelegd.’ Er speelt een dun lachje om Fahjeeds lippen. ‘U staat bekend als een goede moslim.’

Ahmad fronst zijn wenkbrauwen en neemt de man voor hem aandachtig op. Fahjeed is wat groter dan hij en heeft een goed verzorgde, kort gehouden ringbaard en snor. Hij is gekleed in een donkerblauw maatpak met een wit overhemd zonder stropdas en draagt een bril met licht getinte glazen. Het horloge om zijn pols is een Rolex. Over de echtheid ervan twijfelt Ahmad geen moment.

‘Wie bent u en wat is uw interesse in mij?’

Ahmad doet zijn best om zijn opkomende nervositeit niet te laten blijken. Deze Fahjeed boezemt hem angst in. Ondanks zijn goede manieren en dure kleding maakt hij een harde, meedogenloze indruk op hem. Ineens heeft hij er spijt van dat hij de uitnodiging voor het onderhoud heeft aanvaard, maar hij heeft ook het gevoel dat een afwijzing onverstandig zou zijn geweest.

‘Wij hebben u al enkele jaren gevolgd.’

‘Wij?’

Ahmads mond valt open van verbazing. Hij vergeet zelfs een ogenblik zijn angst.

‘Wij, de verdedigers van de islam, die in de voetstappen van de Profet, de vrede zij met hem, zijn getreden. Wij, die de moed hebben de Amerikanen en de westerse agressors met alle middelen een halt toe te roepen.’ Fahjeed spreekt nog steeds rustig, bijna onverschillig, alsof het onderwerp hem nauwelijks interesseert.

‘Ik begrijp het nog steeds niet.’

‘Al Qaeda.’

Ahmads hart slaat op hol. Het zweet parelt ineens op zijn voorhoofd en hij kijkt schichtig om zich heen. Haastig pakt hij het smetteloos witte servet op. Zijn keel is een moment dichtgeschroefd en zijn lippen bewegen zich geluidloos, zoals van een non op haar sterfbed vlak voordat zij haar laatste adem uitblaast.

Fahjeed toont geen spoorje ongerustheid.

Een gelopen koers, maar dat was het al toen ik met hem contact maakte. Hij wordt mijn willige werktuig. Als hij alles uitvoert zoals ik mij dat voorstel, zal Allah hem in zijn armen sluiten.

Hij is meester van de situatie en weet dat de chirurg met zijn rug tegen de muur staat. Daar zal hij blijven zolang hij dat wil.

‘Ik kan uw reactie begrijpen, maar sta mij toe om een en ander uit te leggen. Ik heb al een tafel besteld. Mag ik u uitnodigen?’

‘Hoewel ik geen sympathie voor Al Qaeda kan opbrengen, een organisatie waar ik me niet mee verbonden voel, ben ik nieuwsgierig naar uw verhaal.’

Ahmad al-Masarweh neemt een hapje van de garnalencocktail die naar angst smaakt.

‘De organisatie is sinds de oprichting veranderd, al kunnen wij niet zonder martelaren. Ik bedoel daarmee dat een aanval zoals die op 11 september 2001 is uitgevoerd, nog steeds tot de mogelijkheden behoort. Op dit moment is zoiets niet aan de orde en daardoor heeft het een veel lagere prioriteit.’

‘Maar de onschuldige slachtoffers...’

Fahjeed steekt zijn hand op.

‘In de komende strijd tussen moslims en ongelovigen zijn er geen onschuldige slachtoffers. Ik neem aan dat u de Koran kent. De Profeet, de vrede zij met hem, heeft vaak en heel duidelijk de toekomst van de ongelovigen besproken. Lees soera één nog eens rustig door. Allah kent geen genade voor hen die zich van de Koran afwenden.’

‘Natuurlijk, natuurlijk’, haast Ahmad zich om de woorden te beamen.

Snel slikt hij de laatste garnaal door en veegt zijn mond af met het linnen servet, dat uit zijn vingers glipt en op de grond naast zijn stoel terecht komt. Een ober schiet naderbij om hem een nieuw te brengen. Als die zich heeft verwijderd, buigt Fahjeed zich wat naar hem toe.

‘Professor, de strijd tussen gelovigen en ongelovigen is onvermijdelijk! Beide groepen zijn zich daar volledig van bewust. De westerse landen zien de opkomst van onze religie als een bedreiging voor de wereldvrede, maar zij bedoelen hun economie. Kijk eens wat er nu om u heen gebeurt. De zogenaamde credit-crunch van enkele jaren geleden was een methode van de Amerikanen om de rest van de wereld

aan hen te binden. Zij laten het schip bijna zinken en komen dan op eens als redders naar voren. Of ziet u dat niet? Daarom dienen wij ons op die strijd voor te bereiden, broeder, en iedereen dient zijn steentje bij te dragen, zelfs al is dat niet groter dan een zandkorrel.'

Fahjeed neemt een slok water en gaat verder met de cocktail. Hij spreekt luchtig, maar ook vastberaden en met een stem die zelfs de gedachte aan een weerwoord niet duldt. Ahmad beseft dat. Ondanks het zweet dat uit zijn oksels een weg naar beneden zoekt, probeert hij het hoofd koel te houden.

'Ik begrijp nog steeds niet waar u heen wilt. Natuurlijk draag ik mijn steentje bij en doe dat door mijn zonen en dochters volgens onze tradities op te voeden. Maar ik neem aan dat u mij iets anders wilt vertellen of vragen.'

Fahjeed knikt, maar antwoordt niet.

Dat wil ik inderdaad. Stel mij niet teleur. Niet dat dat veel uit zal maken. Uiteindelijk zul je precies doen wat ik zeg.

Hij geniet van het uitstekende diner en neemt pas het woord nadat de ober de lege borden heeft meegenomen en een schaalje vanille-ijs met een sausje van hete, blauwe bosbessen en een toefje slagroom voor hem heeft neergezet.

'Ik wil u inderdaad iets vragen, hoewel dat niet de juiste bewoording is.' Zijn stem krijgt een koude klank en zijn blik verhardt zich. 'Wij beschouwen iedere man, vrouw en kind als een martelaar die door Allah met open armen zal worden ontvangen.'

Hij pakt zijn lepeltje en neemt genietend een hap.

Het duurt een ogenblik voor Ahmad begrijpt wat Fahjeed bedoelt. Het is een nauwelijks verhuilde bedreiging naar hem en zijn gezin. Verontwaardigd wil hij opstaan, maar blijft als aan zijn stoel genageld zitten. Het zweet hoopt zich op om zijn broeksband en besmeurt zijn overhemd, dat donkere vlekken begint te vertonen.

'Gaat u verder.' Zijn woorden klinken schor.

Fahjeed glimlacht hem bemoedigend toe.

'Ik ben blij dat u mij begrijpt. Tenslotte zijn wij allen broeders die hetzelfde doel nastreven en zich mogen verheugen in de gunst van de Almachtige. Allah is groot.'

De kameleon lacht de professor vriendelijk toe.

‘Allah is groot’, mompelt Ahmad. Het klinkt automatisch en zonder overtuiging.

‘In Riyad bevindt zich een zekere Basam Nashiri Cole, van origine Palestijn, als weeskind naar Engeland gegaan, daar opgevoed en in het bezit van de Britse nationaliteit. Basam is een briljant biochemicus. Als hobby bestudeert hij de reactie van chemische stoffen op de hersenen. Wij zijn geïnteresseerd in zijn vorderingen. Word zijn vriend en vertrouweling.’

‘Waarom?’

Ahmad vergeet het stukje kwarktaart, dat aan zijn vork prijkt, in zijn mond te steken.

‘Dat is nu niet belangrijk.’ Fahjeed steekt zijn hand op en vraagt om de rekening die hij betaalt met achterlating van een royale fooi. ‘Ik neem binnenkort contact met u op. Wij kunnen toch op u rekenen?’ Basam Cole komt volgende week voor een symposium naar Amman.’

‘Natuurlijk, natuurlijk’, mompelt Ahmad gehaast.

Hij verslikt zich in een slok water en proest het uit.

Uren denkt Ahmad na over hoe Fahjeed, een Al-Qaedaterrorist, te bestrijden zou kunnen zijn, maar geen enkel plan is uitvoerbaar. De man heeft hem duidelijk gemaakt dat hij zijn gezin in gevaar brengt als hij niet meewerkt. Basam Nashiri Cole. Hij heeft nog nooit van hem gehoord en vraagt zich af wat Al Qaeda van de geleerde wil. Waarom benaderen ze hem niet persoonlijk? Omdat ze bang zijn dat ze hem niet onder druk kunnen zetten. Een andere verklaring is er niet.

‘Ik moet mijn gezin beschermen’, mompelt hij voor zich uit en schrikt van zijn eigen stem.

De kleurloze morgen kondigt zich al aan als de slaap hem eindelijk in zijn greep krijgt.

Amman

Basam Nashiri wordt in Bethlehem geboren, een stadje dat de Palestijnen als hun gebied beschouwen, maar dat door Israël wordt gecontroleerd. Zijn ouders hebben een winkeltje en proberen financieel het hoofd boven water te houden, iets wat door de voortdurende stroom christenen die de geboorteplaats van Jezus bezoeken, redelijk lukt. Hij is zes jaar als zij door een verkeersongeluk om het leven komen.